

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoPr/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318200179
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8318200179.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Eduarda Valenčina, v spore žalobkyne Q. Q. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXXX/XX, W., zastúpená Advokátskou kanceláriou ROSOVÁ HUSOVSKÁ, s.r.o., so sídlom Weberova 2, Prešov, proti žalovanému: Domov sociálnych služieb - Dúbrava, Dúbrava 41, zastúpený JUDr. Evou Kákošovou, advokátkou, Partizánska 1057, Snina, o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 5C/3/2018-120 zo dňa 27.5.2021 takto

rozhodol:

Potvrdzuje prvoinštančný rozsudok v rozsahu priznania nároku na náhradu mzdy 2250 eur brutto s úrokom z omeškania

- zo sumy 450 eur od 13.9.2010 do zaplatenia
 - zo sumy 450 eur od 13.10.2010 do zaplatenia
 - zo sumy 450 eur od 13.11.2010 do zaplatenia
 - zo sumy 450 eur od 13.12.2010 do zaplatenia,
 - zo sumy 450 eur od 13.1.2011 do zaplatenia,
- do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo výroku o trovách konania.

Žalobkyni voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd rozhodol takto:

Žalovaný je povinný uhradiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 5 400 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 450 eur od 13.2.2010 do zaplatenia, zo sumy 450 eur od 13.3.2010 do zaplatenia, zo sumy 450 eur od 13.4.2010 do zaplatenia, zo sumy 450 eur od 13.5.2010 do zaplatenia, zo sumy 450 eur od 13.6.2010 do zaplatenia, zo sumy 450 eur od 13.7.2010 do zaplatenia, zo sumy 450 eur od 13.8.2010 do zaplatenia, zo sumy 450 eur od 13.9.2010 do zaplatenia, zo sumy 450 eur od 13.10.2010 do zaplatenia, zo sumy 450 eur od 13.11.2010 do zaplatenia, zo sumy 450 eur od 13.12.2010 do zaplatenia a zo sumy 450 eur od 13.1.2011 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

P r i z n á v a žalobkyni vo vzťahu k žalovanému právo na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške trov rozhodne samostatným uznesením, ktoré vydá po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník.

2. Prvoinštančný súd vychádzal zo skutočnosti, že žalobkyňa v konaní sp. zn. 5C/138/2010 pred Okresným súdom Humenné viedla spor o neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Dňa 29.11.2018

súd vydal rozsudok, ktorým určil, že výpoveď žalovaného daná žalobkyni z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. d/ Zákonníka práce zo dňa 21.4.2009 je neplatná a pracovný pomer žalobkyne k žalovanému trvá. Bolo rozhodnuté o náhrade trov konania.

Rozsudok bol potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu pod sp. zn. 6CoPr/3/2019 z 3.12.2019. Žalobkyni bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 2.1.2020.

V pôvodnej žalobe si žalobkyňa uplatnila okrem určenia, že výpoveď je neplatná, aj nárok na náhradu mzdy. Tento nárok bol vylúčený na samostatné konanie a je aktuálne evidovaný pod sp. zn. 5C/3/2018, v ktorom konaní prvoinštančný súd o uplatnenom nároku žalobkyne rozhodol.

3. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu mzdy vo výške 5.400 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % z jednotlivých čiastkových plnení. Nárok na náhradu mzdy odôvodnila ust. § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce. Uviedla, že hrubú mzdu za prvý štvrťrok roku 2009 dostávala vo výške 466,67 eur. Nárok na náhradu mzdy si uplatnila len vo výške 450 eur mesačne za 12 mesiacov.

Prvoinštančný súd zistil, že žalovaný dal žalobkyni dňa 21.4.2009 neplatnú výpoveď z pracovného pomeru. Žalobkyňa listom z 29.7.2009, ktorý bol doručený žalovanému dňa 30.7.2009, oznámila, že výpoveď, ktorú jej dal zamestnávateľ, považuje za neplatnú a trvá na pokračovaní pracovného pomeru. V čase výpovede žalobkyňa mala funkčný plat mesačne vo výške 450,50 eura.

Keď žalobkyni bola daná zamestnávateľom výpoveď, bol to pre žalobkyňu absolútny šok, vzhľadom na to, že situáciu psychicky neunesla a prišla o prácu, bola od 30.7.2009 do 31.12.2009 práceneschopná a poberala od sociálnej poisťovne nemocenské dávky. Od 1.1.2010 sa zaevidovala na Úrade práce v Snine, od 15.2.2010 jej bolo ponúknuté miesto zdravotnej sestry v ambulancii na štvorhodinový pracovný úväzok. Keďže bola v hmotnej núdzi a starala sa o tri maloleté deti, bola nútená túto prácu zobrať a vykonávať. V auguste 2010 jej bolo ponúknuté miesto zdravotnej sestry v kumulácii s upratovačkou s čistým zárobkom približne 400 eur. V tom čase išlo o pracovný pomer na dobu neurčitú so skúšobnou dobou 3 mesiace, počas ktorej žalobkyňa stále nemala pracovný pomer istý. Po ôsmich rokoch takejto práce žalobkyňa pracovnú činnosť u príslušnej lekárky ukončila a následne sa zamestnala ako opatrovateľka v Y.. Doposiaľ žalovaný so žalobkyňou pracovný pomer neukončil, čo potvrdil aj žalovaný s tým, že túto situáciu považuje len za formalitu.

Žalobkyňa bola od 1.8.2008 zamestnaná v kumulovanej funkcii v spoločnosti F.. V septembri 2010 jej bola vyplatená čistá mzda 402,75 eur, v mesiaci október 2010 čistá mzda 407,60 eur, v novembri 2010 čistá mzda vo výške 408,93 eur a v decembri 2010 čistá mzda vo výške 415,34 eur.

Žalovaný nárok žalobkyne na náhradu mzdy nerozporoval, ale nárok za obdobie od 1.8.2010 do 31.12.2010 neuznáva a v tejto časti žiadal žalobu zamietnuť.

Prvoinštančný súd vo veci aplikoval ust. § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce, ďalej § 134 ods. 1, 2 Zákonníka práce, § 1 ods. 4 Zákonníka práce a ust. § 517 ods. 1, 2 Zákonníka práce, v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z., a to § 3 citovaného nariadenia. Keďže žalovaný dal žalobkyni neplatnú výpoveď, nesie zodpovednosť za náhradu mzdy žalobkyne podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Žalobkyňa trvala na ďalšom zamestnávaní a doposiaľ pracovný pomer medzi stranami sporu ukončený nebol. Žalobkyňa žiadala priznať náhradu mzdy len do 31.12.2010 vo výške 450 eur mesačne, aj keď jej funkčný plat predstavoval 450,50 eur mesačne. Súd preto vychádzal z uplatnenej výšky, ktorú strany sporu nerozporovali. Žalobkyňa bola od 30.7.2009, kedy oznámila, že trvá na ďalšom zamestnávaní, do 31.12.2009 práceneschopná. Za toto obdobie jej náhrada mzdy priznaná nebola, pretože poberala nemocenské dávky. Vo zvyšku prvoinštančný súd žalobkyni priznal náhradu mzdy za 12 mesiacov, pretože tento nárok vyplýva z ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Nárok na náhradu mzdy za 12 mesiacov nie je podľa zákona podmienený žiadnymi okolnosťami, a teda ani tým, či zamestnanec bol zamestnaný u iného zamestnávateľa, akú prácu, prípadne zárobok dosahoval, alebo prečo sa do práce nezapojil. Jediná možná alternatíva zníženia tohto nároku je výnimočne na návrh zamestnávateľa, na ktorom leží dôkazné bremeno. Náhrada mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce má satisfakčnú funkciu voči zamestnancovi a sankčnú funkciu voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne pristúpil k výpovedi z pracovného pomeru. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že nie je v rozpore s dobrými mravmi priznať žalobkyni náhradu mzdy presahujúcu obdobie 12 mesiacov. K neplatnému skončeniu pracovného pomeru zo strany žalovaného došlo 21.4.2009. Ani po tom, čo súd rozhodol o neplatnom skončení pracovného pomeru žalovaný nevyvinul snahu k tomu, aby pracovný pomer so žalobkyňou formálnym spôsobom skončil, dokonca nereagoval na jej výzvu na náhradu mzdy a nesnažil sa jej poskytnúť finančné prostriedky z neplatného skončenia pracovného pomeru čo najskôr, dokonca ani v rozsahu, ktorý v priebehu konania nenamietal. Preto prvoinštančný súd uplatnený nárok žalobkyne v celom rozsahu priznal. Priznal žalobkyni aj nárok na úroky z omeškania s vyplatením náhrady mzdy

za jednotlivé kalendárne mesiace od januára 2010 do decembra 2010, keď úroky z omeškania v tom čase boli vo výške 9 % ročne z jednotlivých súm a výplatný termín zamestnávateľ, teda žalovaný, potvrdil dňom 10. dňa v mesiaci, pričom žalobkyňa si uplatnila tento nárok každý 13. deň v príslušnom kalendárnom mesiaci.

Keďže si uplatnila žalobkyňa nárok v menšom rozsahu, než jej zo zákona prináležal, prvoinštančný súd v tejto časti žalobe vyhovel.

O náhrade trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, s použitím ust. § 262 ods. 2 CSP a úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému.

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Žalovaný namietal, že súd prvej inštalcie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštalcie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaný je toho názoru, že žalobkyni patrí náhrada mzdy za obdobie, od kedy oznámila, že na ďalšom zamestnávaní trvá, za obdobie od 30.7.2009 do 30.7.2010, teda za 12 za sebou idúcich mesiacov. Žalobkyňa žiadala náhradu mzdy za obdobie od 1.1.2010 do 31.12.2010, teda náhradu mzdy nad rámec 12 za sebou idúcich mesiacov, preto za obdobie od 1.8.2010 do 31.12.2010 žalovaný nesúhlasil s náhradou mzdy. Žalobkyňa bola od 1.8.2010 zamestnaná, jej mzda prevyšovala mzdu, ktorú poberala u žalovaného.

Teda žalobkyni patrí náhrada mzdy za obdobie do 30.7.2010, nie až do 31.12.2010. Preto rozporuje nárok žalobkyne za obdobie od 30.7.2010 do 31.12.2010 vo výške 2.250 eur s prísl., teda za 5 mesiacov po 450 eur.

Žalovaný žiadal, aby v namietanom rozsahu bol rozsudok prvoinštančného súdu zrušený. Uviedol, že je ochotný nahradiť žalobkyni mzdu vo výške 3.150 eur spolu s uplatneným úrokom z omeškania za jednotlivé mesačné platby. Uplatnil si náhradu trov konania.

5. K odvolaniu zaujala písomné stanovisko žalobkyňa. Poukázala na to, že si uplatňuje náhradu mzdy po dlhom súdnom spore, po 10 rokoch o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, ktorý sa predlžoval často aj v dôsledku konania žalovaného. Svoj nárok si neuplatňovala za prvých 12 mesiacov, ale za konkrétne obdobie od 1.1.2010 do 31.12.2010, teda za 12 mesiacov. Za obdobie od 30.7.2009 do 31.12.2009 si nárok neuplatnila, pretože v tom čase bola práceneschopná.

Náhradu mzdy si žalobkyňa uplatnila aj za obdobie od 1.8.2010 do 31.12.2010, teda za čas, keď mala iný pracovný pomer, pretože jej to zákon v ust. § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce umožňovalo. Podľa zákonníka práce zamestnancovi patrí náhrada mzdy až do času, keď zamestnávateľ umožní zamestnancovi opäť pracovať, alebo kým nerozhodne o skončení pracovného pomeru súdu. Keďže náhrada mzdy žalobkyni prináleží za dlhšie časové obdobie, ako si v skutočnosti uplatnila, považuje svoj nárok za dôvodný. Je potrebné prihliadnuť aj na to, že žalobkyňa od 1.8.2010 musela súhlasiť s vykonávaním dvoch prác, pracovný pomer nebol istý, pretože ho mala na skúšobnú dobu 3 mesiace a navyše, oproti pracovnému pomeru u žalovaného, ktorý bol týždenne dohodnutý na 37 hodín, pracovala u svojho zamestnávateľa 42 hodín týždenne.

Žalovaná nikdy návrh na zníženie náhrady mzdy nedala, a taktiež nepožiadala ani o nepriznanie náhrady mzdy žalobkyni. Žalobkyňa nežiada o dlhšie obdobie náhrady mzdy ako 12 mesiacov. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v uznesení 6Cbo/157/2010, kedy ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemôže byť aplikovateľné takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi, vyplývajúcej z ods. 1 tohto ustanovenia a aby sa vyplatilo konať protiprávne. Žalovaný nijako neukončil pracovný pomer so žalobkyňou, neriešil jej trvanie pracovného pomeru. Len s iniciatívou žalobkyne sa žalovaný dozvedel, že o ďalšie zamestnávanie nemá záujem.

Žalobkyňa v konaní poukázala na to, že skončenie pracovného pomeru jej okrem ekonomickej núdze prinieslo aj psychické problémy, traumy a stres, obávala sa o živobytie svoje a svojich troch maloletých detí. Navyše, žalobkyňa poukázala na to, že náhrada mzdy len za 7 mesiacov by sa míňala účelu náhrady alebo sankcie voči zamestnávateľovi za jeho nesprávne konanie. Žiadala rozsudok prvoinštančného súdu potvrdiť. Uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania.

6. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý výrok rozsudku prvoinštančného súdu na náhradu hrubej mzdy za obdobie od 30.7.2010 do 31.12.2010 s prísl. vo výške 2.250 eur s prísl., ako aj konanie, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo podľa § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštalcie je správne.

7. Ako to vyplýva z obsahu spisového materiálu a vyjadrení žalobkyne na pojednávaní dňa 14.12.2010 a nakoniec aj na pojednávaní dňa 27.5.2021, žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, pričom jej nárok bol ohraničený obdobím od 1.1.2010 do 31.12.2010.

Žalobkyňa si nárok na náhradu mzdy za skoršie obdobie, teda za obdobie od 30.7.2009 do 31.12.2009 neuplatnila, pretože v tom čase bola práceneschopná, poberala nemocenské dávky od Sociálnej poisťovne. Žalobkyňa bola od 1.1.2010 evidovaná na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Svine do 15.2.2010. Následne od 15.2.2010 do 31.7.2010 pracovala na štvorhodinový pracovný úväzok ako zdravotná sestra.

Žalovaný náhradu mzdy za obdobie od 1.1.2010 do 31.7.2010 nerozporuje, ako to vyplýva z odvolania, nárok vo výške 3.150 eur spolu s úrokmi z omeškania je ochotný žalobkyni zaplatiť. Doposiaľ, aj napriek tomu, že konanie o náhradu mzdy je vedené od právoplatnosti rozhodnutia súdu o určení, že výpoveď je neplatná, teda od 2.1.2020, žalovaný neuhradil žalobkyni ani túto časť uplatňovaného nároku.

Žalobkyňa v čase od 1.8.2010 8 rokov pracovala ako zdravotná sestra v kumulácii s funkciou upratovačky. Následne žalobkyňa začala pracovať v zahraničí ako opatrovateľka.

Žalovaný napriek všetkým okolnostiam so žalobkyňou pracovný pomer riadne neukončil, ale ani nezamestnal žalobkyňu, nevyzval ju na nástup do zamestnania a vykonávanie pracovných povinností. Ako to uviedol v priebehu súdneho konania, žalovaný ukončenie pracovnoprávneho vzťahu považuje za formalitu.

Ako to vyplýva z ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď, alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Prvoinštančný súd zistil, a táto okolnosť sporná nebola, že priemerný zárobok žalobkyne ku dňu neplatnosti výpovede predstavoval 450,50 eur, z ktorej sumy si žalobkyňa uplatňuje náhradu mzdy vo výške 450 eur hrubého.

Na základe ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce, žalobkyňa oznámila zamestnávateľovi, že trvá na svojom ďalšom zamestnaní podaním doručeným žalovanému dňa 30.7.2009. Od tohto momentu patrí žalobkyni náhrada mzdy. Žalovaný žiadnym spôsobom neumožnil žalobkyni pokračovať v práci. Na to, aby sa žalovaný vyhol následkom podľa § 79 ods. 1, 2 Zák. práce, nič mu nebránilo vyzvať žalobkyňu na plnenie pracovných povinností, prípadne jej pridelovať prácu na čas, pokiaľ sa nevyrieši otázka platnosti či neplatnosti výpovede. Tým, by došlo k eliminovaniu obojstrannej neistoty zo spornosti ukončenia pracovného pomeru.

Žalovaný však týmto spôsobom nekonal, žalobkyni prácu nepridelil, dokonca ani v čase, keď bolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti výpovede. Doposiaľ zákonným spôsobom so žalobkyňou pracovný pomer neskončil. Tieto okolnosti majú vplyv na dĺžku poskytovania náhrady mzdy podľa § 79 ods. 2 Zák. práce.

Podľa § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce, ak celkový čas, za ktorý sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov, primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov, zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov.

Na základe citovaného zákonného ustanovenia platí, že zamestnávateľ náhradu mzdy žalobkyni za čas, kedy bola dočasne práceneschopná, neuhradza, žalobkyňa si za čas od 30.7.2009 do 31.12.2010 tento nárok neuplatnila. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu mzdy za 12 po sebe idúcich mesiacoch po tom, čo jej odpadla prekážka tohto nároku v súvislosti s jej práceneschopnosťou za obdobie od januára 2010 do decembra 2010. Žalovaný nárok do 31.7.2010 nenamietal. Žalovaný namietal nárok na náhradu mzdy za obdobie od 31.7.2010 do 31.12.2010, pretože žalobkyňa bola zamestnaná.

Prvoinštančný súd správne skúmal, či uvedené obdobie je obdobím, počas ktorého žalobkyni nárok na náhradu mzdy nepatrí pre rozpor s dobrými mravmi. Dospel k záveru, že takýto dôvod na strane žalobkyne nenastal, poukazujúc na to, že zamestnávateľ, žalovaný, doposiaľ so žalobkyňou pracovný pomer neskončil, nevyplatil jej ani uznanú časť uplatňovaného nároku a samotná žalobkyňa musela vyvinúť úsilie, aby sa svojich práv domohla v súdnom konaní.

Ako to vyplýva z § 79 ods. 2 Zák. práce, si mohla žalobkyňa uplatňovať nárok na náhradu mzdy za obdobie maximálne 36 mesiacov, od kedy oznámila zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ju zamestnával, teda od 30.7.2009. Žalobkyňa si uplatnila nárok za čas 12 mesiacov, avšak po skončení práceneschopnosti, t.j. od 1.1.2010 do 31.12.2010. Do 31.12.2009 poberala dávky nemocenského poistenia, do 30.7.2010 žalovaný nárok nerozporoval, za obdobie od 8/2010 do 12/2010 nárok neuznával, pretože žalobkyňa bola zamestnaná.

Odvolačný súd sa uvedenou námietkou žalovaného zaoberal a posúdil ju nielen v celom rozsahu, ale aj z pohľadu čo i len čiastočnej dôvodnosti.

Zákonník práce v ust. § 79 ods. 2 neukladá súdu povinnosť nepriznať zamestnancovi náhradu mzdy v prípade, pokiaľ sa zapojil do pracovného pomeru a túto okolnosť zohľadniť. Procesná obrana zamestnávateľa bola odvolacím súdom vyhodnotená z pohľadu spravodlivého vyriešenia sporu tak, aby bola poskytnutá ochrana proti bezpráviu. Žalobkyňa bola prakticky od výpovede, ktorá bola určená neskôr v súdnom konaní za neplatnú, od 21.4.2009 v situácii, kedy sa musela domáhať spravodlivého rozhodnutia o neplatnosti výpovede a mzdových nárokov po tom, čo zamestnávateľ s ňou neplatne rozviazal pracovný pomer. V takom prípade konanie žalobkyne nebolo v rozpore s dobrými mravmi, ani nebolo voči zamestnávateľovi nespravodlivé, naviac, keď, ako bolo zistené pred prvoinštančným súdom, žalobkyňa musela zabezpečiť živobytie sebe a svojich detí a na druhej strane túto situáciu žalobkyne vyvolal žalovaný, ktorý sa bráni kompenzovať žalobkyňu náhradou mzdy 12 mesiacov neistoty a obdobia, kedy samotná žalobkyňa so zamestnávateľom viedla súdne spory, v súčasnej dobe aj neukončeným pracovnoprávnym vzťahom, a kedy žalovaný je povinný znášať dôsledky svojho nezákonného a nepoctivého konania voči žalobkyňu. Rozhodnutím prvoinštančného súdu sa zabezpečuje ochrana žalobkyne pred protiprávnym konaním žalovaného, ktorý naďalej svoje povinnosti voči žalobkyňu ho si neplní tak, aby ich vzájomný vzťah bol podľa zákona ukončený. Preto námietka žalovaného spočívajúca v tom, že žalobkyňu práve pre jej zamestnanie u iného zamestnávateľa v čase od 1.8.2010 do 31.12.2010 má byť dôvodom na nepriznanie časti uplatneného nároku, je nedôvodná.

8. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

9. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP. Úspešnej žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči neúspešnému žalovanému.

10. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.